

opusdei.org

Prelaadi kiri (september 2012)

”Ei ole armastust ilma kannatuseta, ilma enesesalgamiseta”. Opus Dei prelaat kasutab neid Benediktus XVI sõnu oma kirjas, mis räägib Kristuse Ristist.

10.09.2012

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Nii nagu ka eelnevatel aastatel, tahtsin ma võtta aega, et olla koos

oma tütarde ja poegadega erinevates maades: see aitab mind tõesti väga palju, kui saan teid näha olla koos teiega ja tunda pakilist vajadust apostolaadi järele, mis on alati aktuaalne. Kuid kuna ma ei saa olla kõikjal: *omnia in bonum!* , siis olen mõttes "reisinud" Pamplonast läbi kogu maailma.

Juuli alguses, enne Pamplonasse saabumist peatusin ma Barcelonas ja Gironas; seal oli mul võimalus nii paljude inimeste kohalolekul püha Josemaria kuju sisse õnnistada. See oli asetatud kohta, kus tehakse ulatuslikku tööd noorte inimestega. Pärast seda, nagu ma teile juba teada andsin, sõitsin ma Portugali, et palvetada Fatima pühima Neitsi ees ja teie sealsete õdede ja vendadega kohtuda. Ja 23. augustil olin ma Lourdes`is, kus ma – koos kogu Opus Deiga – meie Valitsejannat austasin ja tema eestkostet palusin. Ma tänasin teda teie kõigi nimel.

Pärast seda olin lühikest aega Hollandis. Loomulikult oli mul rõõm näha kõiki prelatuuri usklikke, kuid peale selle oli mul taas võimalus läbi elada selle maa Opus Dei *eellugu*, kui ma seal meie Isa ja armast Don Alvarot saatsin. Kui palju palvetasid need kaks meest sõites ning tänaval jalutades selle eest, et inimesed Opus Deisse tuleksid. Nende lootused on nüüd täitunud. Me elame päevast päeva pühade osaduses.

Homme, 2. septembril, pühitsen ma preestriks kolm teie assotsieeritud venda, kes kuus kuud tagasi diakoniks said. Ka seepärast meenub mulle püha Josemaria, kes seda hetke ootas, mil tema poegadest preestrid saavad. Palugem nende ja paljude erinevate aktiviteetide vaimulike viljade eest, mida sel puhkuseperioodil kogu maailmas viljeldakse; palugem ka lõunapoolkera regioonide eest, kes

meid oma tavalise igapäevaeluga toetavad.

Alanud kuu keskel, 14. septembril, tänane jälle oma Ema Kirikut Ristiülendamise püha puhul. Meie isa valmistus selleks ja pühitses seda erilise rõõmuga, sest ta oli veendunud, et Rist on aujärg, millega Kristus kõik enda juurde tõmbab.[1]. Te ei oska ette kujutada, millise rõõmuga ta Opus Dei peakeskuse seinale stseeni maalida lasi, mis selle päeva liturgiat kajastab: püha Risti tagastamine Jeruusalemma pärast seda, kui see uskmatute käest päästeti.

Selle sügava austuse tunnistuseks kandis ta alati kaasas *lignum crucis* 'e reliikviat ja soovis, et ka tema järeltulijad nii teeksid, kõigepealt unustamatu Alvaro ja siis mina. Ja kõiki liigutas see vagadus, millega ta iga päev seda reliikviat suudles, õhtuti, enne kui ta oma tuppa läks,

hommikul, uue päeva alguses ja paljudel teistel momentidel.

15. septembril, meenutame me Maarja viibimist Risti all, kus ta koos Jeesusega kannatab ja lunastamistöös osaleb. Seal väljendub tema uus emadus, järgmisi sõnu kuuldes: *Naine, vaata, see on sinu Poeg.* [2] Tookord võttis ta meid, tugevuse ja samal ajal õrnusega, lastena oma südamesse vastu. Need mõlemad pühad kutsuvad kristlasi, armastusega, nurisemata, suuri ja väikesi riste embama, mis meil elus ette tulevad, sest need ühendavad meid Kristusega ja on erilised Jumala õnnistused. Ärgem unustagem püha Josemaria ütlust, et paljud inimesed nimetavad kõiki raskusi millega nad kokku puutuvad ristiks ja lõpuks kõrvaldavad selle kujutised oma kodude seintelt ja oma käitumisest. Nad ei taha sellega nõustuda, et Püha Rist, ükskõik mis kujul ta ka ei ilmuks, vabadust ja jõudu annab,

ning selleks et uusevangeliseerimise lahing võita, on vaja alustada iga inimese isiklikust pöördumisest.

Mõned aastad tagasi rääkis Püha Isa oma jutluses: "Ei ole olemas armastust ilma kannatuseta – ilma enesesalgamiseta, enesepöördumise ja puhastamiseta, tõelise vabaduse saavutamiseks. Seal, kus ei ole midagi, mis oleks kannatamist väärt, kaotab ka elu oma väärtuse.

Euhharistia – meie kristluse keskpunkt – põhineb Jeesus Kristuse eneseandmisel meie pärast, mis on sündinud armastuse kirest ja saavutanud oma kõrgpunkti Ristis. Sellest armastuse kingitusest me elame. See annab meile julgust ja jõudu, et koos Kristusega ja tema pärast siin maailmas kannatada, teades, et nii muutub meie elu suureks, küpseks ja tõeliseks." [3]

Aidakem kõigil, kellega me kohtume või juhuslikult kokku satume,

kannatuse väärtust hinnata ja aru saada, et see toob endaga kaasa täieliku rahu ja rõõmu. Meie Asutaja rõhutas neid mõtteid korduvalt, kui ta valuliselt küsis: "Kes läheb tänapäeval Püha Risti juurde? Ainult vähesed inimesed. Te ju näete, kuidas paljud inimesed kogu maailmas, kes ennast katoliiklasteks nimetavad, risti suhtes reageerivad. Nende jaoks on Kristuse rist ärritav, lollus, nagu kirjutas Paulus: *Iudaeis quidem scándalum, géntibus autem stultítiam* (1 Kr 1, 23). Oh mu Jumal! Pärast mitmeid aastasadu püsib ikka see suhtumine, isegi nende inimeste seas, kes sind armastavad ja sulle järgnevad." [4] Meie ühiskonnas võime näha seda, mida Apostel Korintlastele kirjutas: *Sest juudid nõuavad tunnustähti ja kreeklasedotsivad tarkust, meie aga kuulutame ristilöödud Kristust, kes on juutidele ärrituseks ja paganaile narruseks, ent neile, kes on kutsutud, olgu juutidele või kreeklastele, on ta*

Kristus, Jumala vägi ja Jumala tarkus.

[5]

”Mu lapsed” – jätkab meie Isa –
”vaadake ometi, ma ei liialda. Ikka
veel on rist surma sümbol, selle
asemel, et ta võiks olla elu märgiks.
Ikka veel põgenetakse risti eest, nagu
oleks see üks tapalava, kuid see on ju
aujärg. Ikka veel tõukavad kristlased
risti eemale ja võrdlevad seda
valuga, selle asemel, et seda
armastusega võrrelda.”[6] Kas me
armastame, sina ja mina, igaüks
meist, tõeliselt risti? Kas oleme
veendunud, et Kristuse ristiga
ühinemine annab üleloomuliku jõu
ja tõelise rõõmu? Kas proovime iga
päev suurema armastusega kõik
ebameeldivused vastu võtta:
haigused, vastukäimised, takistused?
Kui me asju üleloomulikust
vaatepunktist vaatleme, siis leiame
iga päev palju võimalusi, et Jeesuse ja
tema Emaga ühineda, võttes
armastusega vastu väikesed – ja ka

suuremad – vastuolud ja need Pühal Missal ohverdades. Nii võime me Taeva jaoks väikestest asjadest suure aarde kokku koguda!

Püha Josemaria rääkis ikka ja jälle: ”Ma kutsun teid, suretamisega, armastuse ja andumuse tegudega päeva jooksul Jumala jaoks hulgaliselt kulda, briljantide, rubiini, smaragdi kübemeid kokku koguma. Te leiate neid oma teel, väikestes asjades. Korjake need üles, et Taeva jaoks aare valmistada, sest sellest milligrammist kullast saab aastate jooksul mitmeid gramme ja kilogramme; ja nendest vääriskivi tükikestest võib hiljem saada imelisi teemanteid, suuri rubiine ja suurepäraseid smaragde.”[7]

Seda retsepti on võimalik praktiseerida, kuid selleks peab olema soov, Kristusele Kolgatal järgneda. ”Risti suhtes on kolmesuguseid hoiakuid, võttis meie

asutaja kokku. Selle kingituse eest põgeneda – seda teevad peaaegu kõik. Seda kergemeelselt otsida ja suuri katsumusi vältida või erakordseid patukahetsusharjutusi läbi viia. Kui seda ei tehta Jumala pärast, ei ole ka sellest midagi kasu, vaid see võib olla hoopis varjatud uhkuse vili. Kolmas hoiak väljendub selles, et me võtame rõõmuga vastu kõik, mis Jumal meile saadab – ja ma usun, et see on parim viis, kuidas me risti suhtes käituma peaksime.”[8]

Suunakem oma silmad Neitsi Maarja poole. See, kuidas ta vapralt risti all seisab ja oma poja juurde jääb, oli kahtlemata suur Jumala arm, millele ta aastapikkuse ettevalmistusega – ingli kuulutamise hetkest ja isegi juba varem – vastas, avades oma südame ja hinge täielikult jumalikele sisendustele. ”Teelõigud, mida Maarja käis – Naatsareti kodust, risti kaudu, kus poeg ta Apostel Johannesele usaldas, kuni

Jeruusalemma majani - , annavad tunnistust püsiva sisemise kontsentratsiooni võimest, et oma südame vaikuses Jumala ees iga sündmuse üle järele mõelda (Lk 2,19-51) ja mõttes Jumala tahtest aru saada ning võimeliseks saada, seda sisemiselt vastu võtta.”[9]

Mu tütre ja pojad, see on õppetund, mille Kirik seoses mariaanlike pühadega annab. Kogu meie Valitsejanna maiste elu saatis põlev soov, Jumala tahtmist täita, isegi siis, kui Jumalik ettehooldus endaga valusaid haavu kaasa tõi. Ja kõike seda täitis ta nurisemata, inimliku ja üleloomuliku elegantsiga, tähelepanu äratamata. Ta on – nagu püha Josemaria sageli ütles – ” Vaikse ja varjatud ohvri suurmeister”[10] Oma eeskujuga annab ta meile jõudu, kõik vastumeelsused armastusega vastu võtta, nii väikesed – millega on enamasti tegemist – kui ka suured.

Proovigem seda Jumalaema hoiakut matkida. Ta on igaiühe eeskuju, kes maailma keskel rahulik ja lihtne olla soovib. Vaadeldagem oma isiklikus palves päevasündmusi, rõõmsaid ja valulikke, et nendes Jumala, meie Isa armastusväärset tahet avastada ja seda rahulikult emmata. Nii täidame me Kristuse südame rõõmuga, ta õnnistab meid ning muudab tõhusamaks meie võime, teisi tema juurde viia. Armastagem suretamist ja meeleparandust, loomulikkusega, liialdusteta, nii, nagu näeme seda Maarja elus. "Maailm imetleb silmapaistvaid ohvreid. Vaikse ja varjatud ohvri väärtus jääb nende jaoks varjatuks." [11]

Kui te risti vaatate, mis Missa ajal altarul seisab, kui te oma taskuristi suudlete, mis teiega alati kaasas olema peaks – ja nagu meie Isa kirjutas – kui te kabelis puuristi suudlete või selle ees mõne lühipalve lausute, siis mõelge alati selle žesti

sügavaima tähenduse peale. Mõelge selle peale, nagu ütles Paavst, et ”Jumal ei vabastanud maailma mitte mõõga, vaid risti abil. Surmahetkel ojendab ta käed. See on nagu käeviibe, kui ta ennast ristile naelutada laseb, et meile oma elu anda. Kuid väljasirutatud käed on samaaegselt palvetaja žest, mida ka preester oma käsi välja sirutades kasutab. Jeesus muutis oma kannatuse ja surma palveks ja nii sai sellest armastuse akt Jumala ja inimeste vastu. Seepärast on Ristilöödu väljasirutatud käed lõpuks ka nagu kallistus, millega ta meid enda poole tõmbab ja oma armastuse kätele vastu võtta tahab. Nii on ta pilt elavast Jumalast, Jumal ise, kellele me võime ennast usaldada.”[12]

Kui ma neid Benediktus XVI sõnu uuesti lugesin, tuli mulle üks väga iseloomustav püha Josemaria ütlus meelde. Kui ta Kristusest ristil rääkis ning naeladest ja oma armastusest

meie vastu erutus, avas ta sageli käed – ta tegi seda väga loomulikult – tegi peopesadega liigutuse, mida enamik inimesi võibolla ei märganudki.

Mulle tundub – olen seda juba palju kordi maininud – et see liigutus oli märk sellest, kui intensiivselt ta ennast Issanda ristipuuga ühendada tahtis ja tema sarnane olla püüdis, et kõigi inimeste jaoks avatud olla.

Paavst vihjab sellele, et ”Maarja järgnes tagasihoidlikkusega oma Pojale kogu selle avaliku tegutsemise ajal, kuni ristini välja ja järgneb ka nüüd Kirikule vaikselt palves.”[13]

Pöördugem rasketel aegadel veel intensiivsemalt tema poole, et ta teeks meid tugevaks valudes, mida me otsime või vastu võtame.

Usaldagem Usuaasta, mis 11.

oktoobril, Vatikani II Kirikukogu 50. aastapäeval algab, tema emalikku rüppe, sest ta on *Mater Ecclesiae*, Kiriku Ema. Järgigem Püha Isa soovitusi ja püüdkem käituda igal hetkel, nagu tõelised kristlased ning

anda sõnades ja tegudes selge tunnistus oma katoliku usust. Kodanlik ühiskond ja ümbrus, kus me elame, vajavad pöördumist vaimuliku elu kaudu, üleloomuliku elu kaudu, mis tuleneb ainuüksi Jeesuse ristist. Püüdkem Issandalt õppida – enesehaletsuseta, täielikus rahu ja püsivuses – kes Kolgata tunnil ütles: *Ma olen südamest igatsenud seda paasat süüa teiega...* [14]

Palvetage ka edaspidi minu palvesoovide eest, *täielikus ühtsuses* [15], et koos, palves, ohverdustes ja innukuses Kirikut, Paavsti ja kõiki inimesi teenida. Selleks, et see korda läheks, palugem Don Alvaro abi, kes meie Isalt just sel Maarja pühal teatepulga üle võttis. Ma usun, et see rahu, mis alati püha Josemaria esimest järeltulijat iseloomustas, muutus just seetõttu veelgi tugevamaks, nii et inimesed, kes

temaga kohtusid, tugevat tõmmet
Jumala poole tundsid.

Saatkem Paavsti tema reisil
Liibanoni, kus ta kirjutab alla ja
annab üle apostelliku postsinodiaalse
kirjutise oriendist, mis on
Erakorralise Piiskoppidesinodi
tulemus, mis kaks aastat tagasi
Roomas aset leidis. Palvetagem
nende maade eest, mida Kristus oma
kohalolekuga pühitses ja palugem
Maarjalt, *Regina pacis* , rahu nende
maade rahvastele ja kogu
inimkonnale.

Kogu armastusega ma õnnistan teid
teie Isa

+ Javier

Torreciudad, 1. september 2012

[1] . *Jh* 12, 32

[2] *Jh* 19, 26

[3] Benediktus XVI., Jutlus Pauluse aasta avamisel, 28.6.2008

[4] Püha Josemaria, Vaatluse märkmed, 3.5.1964

[5] 1 *Kr* 1, 22-24

[6] Püha Josemaria, Vaatluse märkmed, 3.5.1964

[7] Püha Josemaria, aastast 1968

[8] Püha Josemaria, Vaatluse märkmed, 3.5.1964

[9] Benediktus XVI., Jutlus Üldaudientsil, 14.3.2012

[10] Püha Josemaria, *Tee* , Nr. 509

[11] *Sama* , Nr. 185

[12] Benediktus XVI., Jutlus Mariazellis, 8.9.2007

[13] Benediktus XVI., *Jutus*
ûldaudientsil, 14.3.2012

[14] *Lk* 22, 15

[15] *Jh* 17, 23

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
september-2012/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-september-2012/) (16.04.2025)